

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 18-033

Appellant is in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 85410 op de klacht van het Bestuur van de KNZB:

Datum: 21 september 2018

Sanctie: met ingang van 22 september 2018 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin zijn ploeg 8 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams NTC en jeugd.

Overweging: slaan en trappen (wangedrag art. L 6.1).

Wedstrijd: ZPB H&L Productions AJ1 – MNC Dordrecht AJ2 d.d. 15 september 2018.

Aan appellant is per 22 oktober 2018 opschorting van de straf verleend.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appellant behandeld op 29 oktober 2018. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter, mr. J. Anema, lid, en mr. R.W. Brouwer, secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift van appellant, een veertiental door hem overgelegde getuigenverklaringen en een aanvullende verklaring van scheidsrechter O. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appellant en zijn vader gehoord.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appellant ten laste wordt gelegd dat hij, op het moment dat een teamgenoot door een tegenstander op het hoofd geslagen werd en die tegenstander daarvoor met een UMV4 bestraft werd, snel op die bewuste tegenstander afzwom. Scheidsrechter W. rapporteert dat appellant ondanks enkele fluitsignalen van zijn kant niet gestopt kon worden en de tegenstander bewust meerdere trappen en klappen gaf. Na de wedstrijd heeft appellant zijn excuses aangeboden aan de scheidsrechter en verklaard in een vlag van verstandsbijstering te hebben gehandeld met als doel zijn teamgenoot te helpen/beschermen. Appellant ontkent dat hij geslagen en geschopt heeft en verklaart in zijn verweerschrift voor de Tuchtcommissie voor zover van belang:

“Er deed zich een incident voor, een speler van Dordrecht sloeg een teamgenoot in zijn gezicht, van uit mijn oogpunt leek het erop dat de speler verder wilde gaan met fysiek geweld tegen mijn medespeler. Ik lag in de buurt (+/- 3 meter) en heb direct gehandeld om mijn medespeler te beschermen door de speler van Dordrecht weg te trekken.

Ik betwist dan ook de lezing van de scheidsrechter, dat ik geslagen en geschopt heb en dat ik van ver kwam. Meerdere mensen willen getuigen dat ik niet geslagen en geschopt heb, en al helemaal niet meerdere keren, zo ben ik niet en zo zal ik ook nooit doen. Ik heb hem bij zijn hoofd gepakt om hem weg te trekken van mijn medespeler. Ik heb het fluiten van de scheidsrechter pas gehoord nadat ik de speler van Dordrecht had verwijderd van mijn medespeler. Ik meende op dat moment dat ik door de actie erger kon voorkomen. Achteraf gezien was mijn actie misschien te hard handig en niet nodig, maar op dat moment was het gevoel om bescherming te bieden overheersend en was het naar mijn idee dat de speler van Dordrecht niet leek te reageren op het eerste fluitsignaal van de scheidsrechter.”

Ter zitting licht appellant zijn zienswijze, mede aan de hand van een situatieschets, toe. Omdat hij dacht dat de bewuste tegenstander zijn enigszins “terugvallende” medespeler nogmaals zou slaan, zwom hij direct er op af. Volgens zijn zeggen lag hij slechts op 3 meter afstand en was hij er snel bij. Achteraf gezien vindt appellant wel dat hij de

tegenstander te hardhandig bij zijn hoofd beet pakte en te grof wegduwde. Dat had in zijn beleving minder hardhandig gekund. Hij stelt boos te zijn geweest en zich niet te hebben kunnen inhouden. Hij had, zo vertelt hij, ook tussen zijn teamgenoot en diens belager in kunnen gaan liggen zonder zelf fysiek in te grijpen. Appellant en zijn vader tonen ter zitting wel begrip voor het opleggen van een sanctie voor het gedrag van appellant, maar zij achten de door de Tuchtcommissie opgelegde 8 wedstrijden schorsing een te zware straf.

Uit de overgelegde getuigenverklaringen, waarvan 1 van een lid van MNC Dordrecht en 13 van verenigingsleden van ZPB, komt apart en in onderling verband beschouwd, naar voren dat appellant de tegenstander in ieder geval onder water heeft geduwd en tenminste 1x geslagen zou hebben. De Commissie van Beroep kent aan deze uit eigen kring verkregen getuigenverklaringen maar een beperkte waarde toe. Op de uitnodiging van appellant kennis te nemen van een gemaakte video gaat de Commissie van Beroep, volgens vast beleid, niet in omdat deze niet uit vrije nieuwsgaring is verkregen.

4. Scheidsrechter O. schrijft in zijn aanvullende verklaring het volgende:

“De situatie werd door mijn collega beoordeeld, ik stond aan de overzijde van het bad aan reden om te twifelen aan zijn observaties. Echter ik heb wel geconstateerd dat de betroffene speler van verder dan 3 meter (midachter plaats) gekomen is om e.e.a. uit te delen. Het niet gehoord hebben van fluitsignalen lijkt me bijzonder onwaarschijnlijk. Mijn collega heeft herhaaldelijk moeten fluiten om de zaak tot enige rust te krijgen. Daarnaast was de situatie onder controle met de uitsluiting van de MNC speler. De acties van aangeklaagde waren "mosterd na de maaltijd" zinloos en buiten proportie.”

5. Voor de Commissie van Beroep is vast komen te staan dat appellant impulsief, vanuit een gevoel van boosheid zoals hij zelf heeft verklaard, is toe gezwommen naar een tegenstander die kort ervoor een medespeler geslagen had en daarvoor bestraft was met een UMV4. De Commissie van Beroep is primair van oordeel dat appellant zich had dienen te onthouden van enige vorm van interventie, daar de situatie, afgaande op de verklaringen van beide scheidsrechters, onder controle was én er sprake was van een dood spel situatie. Door desondanks toch in te grijpen heeft appellant het recht in eigen hand genomen en er voor gekozen de tegenspeler hardhandig weg te werken van zijn medespeler, daar waar een geweldloze optie aanwezig was en voor de hand had gelegen. De Commissie van Beroep is van mening dat appellant zich daarmee misdragen heeft en dat een sanctie in de rede ligt. Mede omdat niet vast is komen te staan dat appellant de intentie had zijn tegenstander letsel toe te brengen én gezien de jeugdige leeftijd van appellant acht de Commissie van Beroep een straf van 4 wedstrijden onvoorwaardelijk en 2 voorwaardelijk passend.

De uitspraak luidt derhalve:

- a) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 21 september 2018.
- b) De Commissie van Beroep ontzegt appellant met ingang van 22 september 2018 onvoorwaardelijk het recht tot het spelen van waterpolowedstrijden voor de periode waarin de ploeg waarin hij als vaste speelster staat of wordt opgegeven 4 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams NTC en jeugd.

Eventueel reeds als gevolg van de uitspraak van de Tuchtcommissie niet gespeelde wedstrijden dienen verrekend te worden.

- c) De Commissie van Beroep ontzegt appellant voorwaardelijk het recht deel te nemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode, waarin de ploeg, waarin hij staat of wordt opgegeven 2 bindende competitiewedstrijden moet spelen, met een proeftijd van 1 jaar, ingaande op de dag dat de onvoorwaardelijke straf is beëindigd.
- d) De opschorting van de straf wordt met ingang van 9 november 2018 opgeheven.
- e) De Commissie van Beroep veroordeelt appellant tot een bijdrage van € 29,85 in de kosten van het geding in eerste aanleg, waarvoor de Bondspenningmeester wordt verzocht de depotrekening van de vereniging ZPB H&L Productions te belasten.

Nieuwegein, 7 november 2018

mr. J.R. Berculo, vice-voorzitter

mr. J. Anema, lid

mr. R.W. Brouwer, secretaris